

ДВАДЦЯТЬ ДНІВ У КРАЇНІ РАНКОВОЇ РОСИ

МУЗИКА
БЕЗ КОРДОНІВ

Більше двадцяти концертів провів з 17 червня по 10 липня протягом гастрольного турне в Південній Кореї Севастопольський симфонічний оркестр під керівництвом заслуженого діяча мистецтв України Володимира Кіма. В його складі грав відомий контрабасист, який п'ять років працював у симфонічному оркестрі Судацької філармонії (Польща), а з Кримським симфонічним оркестром та іншими музичними колективами побував на гастролях у багатьох країнах світу, заслужений працівник культури України, завідувач культурно-освітнього відділу Всеукраїнського інформаційно-культурного центру Богдан Безкоровайний (на фото). Після повернення він поділився своїми враженнями про поїздку.

— Розкажіть, Богдане Миколайовичу, як добиралися з Криму в цю далекосхідну країну?

— З Сімферополя летіли до Ташкента аеробусом-320, звідти до Сеула — на «Боїнгу-767». Всього ж наша група з більш як тридцяти чоловік

провела в польоті одинадцять годин. Ми були єдиною командою, основу якої склали кримські музиканти. До нас приєдналися оркестранти з Донецька, Хмельницького, Запоріжжя, Одеси і два — з Польщі.

(Продовження на 16-й стор.)

БОРІТЬСЯ, АЛЕ НЕ ЗА ПОСАДИ, А ЗА ЗДОРОВ'Я ХВОРИХ!

Кажуть, краще раз побачити, ніж багато разів почути. Свята правда. Та є речі, які краще ніколи не бачити і не чути про них. Особливо, якщо це пов'язано з тяжкими хворобами та їхніми наслідками.

Сьогодні чи не кожна газета й телеканали вважають за потрібне надати уваги подіям, що відбуваються в Кримському республіканському протитуберкульозному диспансері, де, попри непрості обставини, бореться за збереження своєї посади його головний лікар Олег Борисович Тимченко (до речі, за останніми даними він нібито заявив, що це є для нього просто справою честі, а працювати й надалі на відвойованій посаді він все одно не має наміру).

Хоча поки що відомо, що О. Тимченко таки має проблеми із законом. У деяких працівників цього закладу є на руках копії документів, що підтверджують результати

перевірок спочатку КРУ, а потім Рахункової палати Верховної Ради АРК, які відбулися тут в березні минулого року і зафіксували понад 3 млн. грн. нецільового використання коштів. Медиків особливо вразило те, що адміністрація та технічні працівники шомісяця одержували премії понад 10 тис. гривень, які їм і не снилися, кошти витрачалися також на закупівлю за надмірними цінами продуктів харчування та на бензин для автомобілів, що вже майже перетворилися на металобрухт.

Та у той час, коли деякі ЗМІ акцентують увагу на цих порушеннях та подальшому традиційному розвитку подій (головний лікар негайно отримав лікарняний — кажуть, зламав палець, що дозволило йому понад 4 місяці не перебувати на роботі), інші взялися доводити, що Лілія Мамотенко, завідувачка Сімферопольського протитубер-

кульозного диспансеру, яку тимчасово призначили на місце хворого керівника, теж не варта довіри.

Одна шанована кримська журналістка практично присвятила своє розслідування тому, чи закуповувалася лікарнею дешева бразильська свинина до тимчасової заборони на її ввіз в Україну (хоча реально вона маркована місяцем раніше), чи, купуючи її, в. о. головного лікаря вже порушила закон. Продовжити це розслідування журналістка обіцяла і в наступній передачі. Йшлося також про те, чи можна для хворих людей готувати на сніданок шось із заморожених продуктів (пельмені, вареники). І тут, попри всю мою повагу до колеги, з моїх вуст ледь не зірвалося дещо із сучасного сленгу, бо перед очима постали події семирічної давнини.

(Продовження на 3-й стор.)

БУЦАВСЯ СТУДЕНТ З ДЕРЖАВНИМ ШОВІНІСТИЧНИМ МОНСТРОМ...

Сьогодні, коли відроджені Українській державі виповнюється майже чверть віку, і коли державний статус української мови закріплено 10 статтею Конституції України, мовне питання, завдячуючи антиукраїнським політикам та владному чиновництву без роду та племені, лишається невирішеним, вельми гострим та конфліктним.

Ганебно-пригноблений стан української мови як державної віддзеркалюють засідання вищого законодавчого органу України та поведінка недорікуватих, малорозвинутих й інтелектуально убогих урядовців. Переважна більшість із них свідомо ігнорують не лише державну мову, а й саму Конституцію молоді держави. Вони несамовито й затято, з перекошеними

від злоби та ненависті обличчями, переконують всіх нас у тому, що двомовність в Україні є величезним «здобутком» і наслідком «природних цивілізаційно-інтеграційних процесів».

Про цілеспрямоване упродовж кількох років зрощення України та нищення української мови і культури за роки окупації проведено немало добротних фахових досліджень, видано десятки монографій, написано сотні історично бездоганних статей. Проте для значної частини мешканців України, які не вважають себе її громадянами, навіть незаперечні факти не є переконливо-доказовими. Ці зазомбовані «гомосоветікуси» й донині стверджують, що особливо у добу «комуністичної демократії» ніяких утисків українці та українська мова не зазнавали, і що так звана «русифікація» — це вигадка українських буржуазних націоналістів та ідеологічних «диверсантів» з ЦРУ та західноєвропейських спецслужб.

Для того, щоб мати уявлення про ту чи іншу державу, той чи інший територіальний регіон, не потрібно вдаватися до вивчення багатотомних архівних джерел, гортати сотні спеціальних монографій. Варто лише ознайомитися з долею та життям певної кількості особистостей або й навіть окремої людини.

Промовистим доказом «природної, добровільної,

цивілізованої двомовності», як на мене, є факт розстрілу на початку 50-х років минулого століття понад ста студентів-фронтовиків Харківського державного університету, які вимагали викладання та здачі іспитів українською мовою. Думаю, що для мислячих громадян буде переконливим і документ, що стосується мого старшого брата, відомого ученого-еколога, професора Федора Вольвача. Цей документ я нещодавно відшукав у своєму архіві. Зазначу, що студентська спроба протидіяти русифікації студентської молоді в середині 60-х років минулого століття вилинула не лише на долю багатьох людей, мого брата, але й на мене особисто. У подальшому вона зачепила всю Вольвачівську родину.

Саме за доносом кадебістського стукача та затятого україноненависника мене у 1965 році з відмінними оцінками не прийняли до аспірантури Української сільськогосподарської академії. Шлейф «українського буржуазного націоналіста», який, до речі, прийшов до Кримського с/г інституту з трактора, переслідував мене і в сімдесяти-вісімдесяти роки. Він не дозволив мені працювати на відповідальній посаді у Головлплдвинпромі України і отримати житло у Києві. Саме через це мене не затвердили директором Кримської помологічної станції та відмовили у роботі в Українському науково-дослідному інституті садівництва.

Тож як творилася «природна» двомовність в Україні? Про це свідчить, зокрема, студентське звернення до Прокурора УРСР 1965 року.

Петро ВОЛЬВАЧ, вчений, письменник

Прокурору Української Радянської Соціалістичної Республіки від студента лісгосподарського факультету Української сільськогосподарської академії

ВОЛЬВАЧА Федора Васильовича

Шокуючий інцидент довів мене до такої міри відчаю, що я мушу звертатися до Вас у справі свого конфлікту.

Я відстоював думку про необхідність викладання у Сільськогосподарській академії українською мовою і мав «необережність» заявити про це на одному з занять доцентів кафедри філософії Ключникову, читати якому російською мовою, звичайно, «сподручней» і, можливо, тому вимоги якоїсь іншої

У калмицькому засланні, 1967 р.

мови для нього асоціюються з проявом різних «ізмів». Відтоді вражене дріб'язкове самолюбство в'яже хитру павутину нечистоплотних інтриг. Не було одвертих принципів розмов, заперечень. Зате були випадки іншого гатунку. Боротися з ними і важко, і неможливо, і, виявляється, небезпечно. Я зупинюся лише на кількох деталях свавільного та дикого переслідування не лише мене, а й моїх ближніх. Навколо мого імені почалася ганебна возня, якийсь примітивний ажіотаж. У такий спосіб створювалася нервова атмосфера підозрін, недовір'я та одвертого шантажу, від якого так і смердить парами минулих часів. У своєму канібальському захопленні вони пішли далі. Порядну людину — мого однокурсника і товариша В. М. Нікіфорова якийсь «Николай Павлович» (майор державної безпеки, що працює в Сільгоспакадемії) примусив шпигувати за мною. До його обов'язків належало також викликати (!) мене на провокаційні розмови і шоп'ятниці доповідати про них. Яка ганьба! Я до краю обурений такими діями цих «шанованих» товаришів.

Найтяжчим, найзапаморочливішим є реакційна сутність так званих «наставників» молоді, які обрали ганебний донос як метод виховання. І горе тій людині-жертві, яка опинилася на кону цих несамовитих ідеологічних стерв'ятників. Тут «шибко» не розрізняють функції філософа і поліціанта.

Зі мною не розмовляли, мене навіть нікуди не викликали. Мене лиш переслідують безпідставно, методично, вперто і злісно.

Нарешті призначення на роботу. Загалом розподілом було максимально враховано бажання кожного студента, і лиш я чомусь був позбавлений можливості користуватися цим правом нарівні з усіма. Мені в категоричній формі запропонована Калмикія — як єдине можливе для мене місце. Я давно вже займаюся фаховою укр.-рос. лісовою термінологією (в «Літературній Україні» була моя стаття) і прохав зважити на

цю обставину. Але це була лише дрібниця, не варта уваги.

Студент В. М. Нікіфоров вирішив поїхати на роботу до Калмикії замість мене, ми подали до відповідних інстанцій заяву. Головні управління лісового господарства при Раді Міністрів УРСР та СРСР, а також проректор проф. Свечін дали згоду на цей обмін. Але тут знову на кін вилізла реакційна сутність місцевих філософів-«вихователів» — і нам відмовили. Відмовили різко, брутально, навіть без потреби логічно мотивувати цю відмову, бо того, що була «соответствующая установка», все-таки замало. Що це — сваволя чи повне нерозуміння меж своєї компетенції? Я не знаю в деталях, які сили діють за кулісами. Лише постійно відчуваю їхню присутність, їхній тиск у вигляді всемогутньої «установки свыше».

Це не є звичайне побутове явище зловживань певних нерівноважених осіб. Всю оцю «мишачу метушню» я схильний розглядати глибше і в більш широких масштабах. Тепер я певно знаю, що мене переслідують, бо я маю свідомість та сміливість вимагати у своїй країні навчання рідною мовою. Я твердо переконаний, що направлення на роботу до Калмикії потрібно кваліфікувати як політичне заслання. Нормальній людині моторошно стає від усвідомлення подібного. Я протестую проти цього нечуваного гвалтування і страшною своєю необмеженістю сваволі. Як вільний громадянин вільної демократичної республіки хочу розраховувати на захист конституційно своїх людських прав. Мої особисті права — це також права і мого народу. Я не можу й не хочу бути засланим (для цього немає підстав), і прошу залишити мене в Україні. Я хочу працювати на землі моїх батьків, ділів та прадідів. Мені порадили в академії не шукати ні захисту, ні справедливості, бо то було б марно (така «установка свыше»). Чи так це?

1 червня 1965 р.

МАЛОРОСІЙСЬКИЙ ТВОРЕЦЬ ВАЛУЄВСЬКОГО ЦИРКУЛЯРУ

(Закінчення. Поч. на 2-й стор.)

У 1850 році, коли фактично в усіх університетах царської Росії заборонили викладати філософські дисципліни, Новицький полишив роботу в університеті й пішов працювати в Київський цензурний комітет. У різних виданнях, які побачили світ за часів незалежної України, можна зустріти твердження, що Новицький належить до видатних українських (!) філософів XIX століття. І, звісно, про його причетність до появи Валувєвського циркуляру не згадується.

Звісно, не Новицький був головним винуватцем появи цього документа. Готувався він вищими російськими чиновниками в Петербурзі та Києві. Новицького б використали як маріонетку. Але, з іншого боку, він покірно погоджувався зіграти відповідну роль. Ми не знаємо, чи насправді голова Київського цензурного комітету був автором тих теоретичних «перлів» (наприклад, що української мови ніколи не було і не буде), які ввійшли до Валувєвського циркуляру? Але його підпис стоїть під листом із цими «перлами».

«Великий український філософ» Новицький, на жаль, належав до численної когорти малоросіян, які формувалися в різних освітніх інституціях Російської імперії. І далеко не останню роль тут відігравали Київська духовна академія та Київський університет Святого Володимира, яких зараз деякі автори схильні ідеалізувати й представляти як осередки українства й української культури. Зі стін цих вищих навчальних закладів вишло чимало українофобів-малоросіян. І Новицький аж ніяк не був винятком. Саме завдяки таким людям російські імперіалісти мали змогу проводити свою антиукраїнську політику.

На перший погляд може видатися, що Валувєвський циркуляр — справа давно минулих днів. Однак схема, за якою він створювався й реалізовувався, успішно діє до дня сьогоднішнього. Виглядає вона приблизно так: у високих кабінетах Пітера чи Москви замишляється черговий підкоп під українство й Україну, потім знаходять малоросійських козачків, які готові виконувати вказівки російських імперських зверхників і навіть взяти на себе тягар відповідальності за антиукраїнські діяння. Далі вже справа техніки. Чи не за такою схемою творилася й діяла маріонеткова Українська Радянська Соціалістична Республіка? Чи не так зовсім недавно готувався й втілювався минулорічний закон «Про засади державної мовної політики»? І чи не так готують Україну до вступу в Митний союз?

Звісно, ідеальних націй немає. І кожна нація має своїх зрадників (їх іноді делікатно називають колаборантами). Ось тільки чи не багато цих колаборантів у нас? І чи не часто ми з них робимо позитивних персонажів української історії? Як це, наприклад, зробили із Орестом Новицьким.

Петро КРАЛЮК, проректор Острозької академії

(Радіо Свобода)

Федір Вольвач, Київ, серпень 1976 р.

Брати Вольвачі (моряк Федір та студент першого курсу Кримського сільськогосподарського інституту Петро у Феодосії), листопад 1959 р.

Брати Вольвачі біля спаленої чи то енкаведистами, чи німцями рідної хати (зліва направо: Федір, Василь, Іван та Петро), жовтень 1943 р.

Брати Вольвачі в батьківському саду біля рідної хати через 25 років, серпень 1968 р.

ВАЖКО У НАВЧАННІ – ЛЕГКО В БОЮ!

Цими днями 36 окрема бригада берегової оборони ВМС ЗС України силами батальйонної тактичної групи виконує навчально-бойові завдання на території Ангарського полігону. Вперше цього року до маневрів залучено 100 одиниць військової техніки та понад 500 військовослужбовців бригади.

Перевіряючи порядок організації роботи на командному пункті, командувач ВМС віце-адмірал Юрій Ільїн зазначив, що навчання відбувається з метою перевірки реальної рівня готовності батальйонної тактичної групи до дій за призначенням.

Рівень готовності підрозділів визначається в ході двосторонніх дій, крім бригади берегової оборони у вищі ступені бойової готовності приведені інші флотські підрозділи. Такі маневри є більш ефективними, адже навчання проходять не «на папері», а проти реального, добре навченого супротивника.

Навчання тривають. Так, в ході виконання тактичних завдань гірсько-піхотна рота під командуванням капітана Віктора Сікози, посилена мінометною батареєю, прове-

ла пошуково-рейдові дії у важкодоступній гірсько-лісистій місцевості, в ході яких виявила та знешкодила табір «противника».

Командувач ВМС знайшов також час для спілкування з молодими контрактниками, які задіяні в проведених навчаннях. Віце-адмірала Юрія Ільїна цікавили питання проходження служби та вирішення соціально-побутових проблем військових моряків.

Владислав СЕЛЕЗНЬОВ,
підполковник

ЧИ ВШАНУЮТЬ ГЕРОЯ?

ЧИ ПОЯВИТЬСЯ У СЕВАСТОПОЛІ ВУЛИЦЯ ІМЕНІ ГЕРОЯ ВІЙНИ ВІЦЕ-АДМІРАЛА ВОЛОДИМИРА ПИЛИПЕНКА, І ЧИ ДОВГО ШЕ БУДЕ СЕВАСТОПОЛЬСЬКА МІСЬКА РАДА БОРОТИСЯ З ПОЛІТИКОЮ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ?

У зверненні Президента України до українців з нагоди Дня перемоги у Великій Вітчизняній війні Віктор Янукович черговий раз закликав ветеранів війни до примирення, закликав народ України гідно вшанувати всіх тих, хто, незалежно від того, де проходила його лінія фронту, боровся за визволення рідної землі. Примирення ветеранів, у першу чергу ветеранів Радянської армії і УПА, стало одним із напрямків державної політики в Україні, бо в Європі це питання вже давно зняте з порядку денного.

У Севастополі, здається, звернення Прези-

дента не почули, і це у першу чергу депутати Севастопольської міської ради, більшість якої складають представники від... Партії регіонів, тобто президентської партії.

Наочним прикладом сказаного є справа з гідним вшануванням пам'яті фронтовика, учасника оборони і визволення від німецько-фашистських загарбників Севастополя, повного кавалера і Лицаря орденів Богдана Хмельницького, Героя Радянського Союзу віце-адмірала Володимира Пилипенка і надання йому імені однієї з вулиць міста.

Рада ветеранів Військово-Морських Сил України вже двічі зверталася з пропозицією перейменувати вулицю, що носить безлику назву «Гражданская», на вулицю імені Героя війни Володимира Пилипенка. На цій вулиці знаходиться лише один так званий «президентський» будинок, збудований за розпорядженням Президента України Леоніда Кучми, і веде вона до військово-морського госпіталю ВМС України, який був створений при безпосередній участі Героя війни. Поряд знаходиться і школа, яка носить ім'я Героя Радянського Союзу Володимира Пилипенка.

Та двічі ветерани ВМС отримували відмову. Як за життя, так і після смерті ветерана міськрада відмовляла йому і у присвоєнні звання «Почесний громадянин Севастополя».

Уродженець Вінниччини, Володимир Пилипенко є справжнім сучасним українським Казарським. У роки Великої Вітчизняної війни захищав і визволяв Севастополь і Крим, був кілька разів тут поранений, знищив десяток кораблів і літаків ворога. Єдиний з Героїв, що проживав у Севастополі, отримав звання Героя Радянського Союзу за визволення Севастополя, будучи старшим лейтенантом, командиром торпедного катера. Він виграв морські битви у десятка німецьких катерів, розгромив румунський есмінець, а після війни довго розмінював морські міни поля. Звільнившись в запас у званні віце-адмірала, жив і працював у Севастополі, брав активну участь у громадському житті, очолював Раду ветеранів війни та Всеукраїнське об'єднання ветеранів. Після проголошення незалежності України Володимир Пилипенко першим з севас-

топольських адміралів-ветеранів війни активно підтримував створення ВМС України, був поряд з українськими моряками, поки у 2005 році не пішов із життя. Це був справжній герой, мужній офіцер, бойовий адмірал і щирий патріот України, який не жалів свого життя в боях за Батьківщину і проливав свою кров за визволення Севастополя, який і після його смерті платить йому невдячність.

Так у чому криється така невдячність теперішніх депутатів до пам'яті героя-фронтовика? Чим він завинив перед депутатами міської ради?

Головними гріхами віце-адмірала перед севастопольською владою, про що не раз говорили в кулуарах і писали у своїй партійній пресі комуністи, є два: віце-адмірал Пилипенко всіляко допомагав у створенні Військово-Морських Сил України, підтримував військових моряків у найважчі часи, коли у Севастополі було розв'язане справжнє цькування українського флоту. І ще більшим гріхом є те, що він першим з офіцерів-ветеранів війни ак-

тивно підтримував ідею примирення ветеранів Радянської та Української повстанської армії, навіть з'їздив на ювілей «Колківської Республіки УПА» на Волинь і публічно побратався з лідером Братства вояків УПА Михайлом Зеленчуком. Тоді проти ветерана розвернули у міській пресі справжнє морально-психологічне цькування, через що він змушений був звернутися до суду за захистом честі і гідності. Володимир Пилипенка навіть вивели із складу комітету організації ветеранів війни! Ось у чому, впевнений, і криється справжня причина відмови міської ради увічнити його ім'я — тут не стільки політичний, як ксенофобський ґрунт.

Однак у Севастопольській державній адміністрації ці твердження відкидають, кажуть про дороговизну перейменування вулиць і кивають на брак коштів у міській скарбниці. Але істину відкрив Валерій Саратов, який, будучи головою міської державної адміністрації і одночасно лідером міської організації Партії регіонів, на пропозицію одного з депутатів

міськради про вирішення питання з вулицею Пилипенка, сказав, як відрізув: «Поки я глава Севастополя, вулиці Пилипенка не буде!». У цій заяві проглянулася справжня причина відмови: міська влада не хоче допустити самого прецеденту, щоб на честь тих, хто боровся за Україну, була названа вулиця у Севастополі.

Про прецедент, якого не можна допустити, мовиться і в офіційній відповіді ветеранам ВМС колишнього заступника голови Севастопольської міської державної адміністрації Артура Бабенка (зараз заступник міністра оборони України), який зазначив, що реалізація «такого вартісного проекту, як перейменування вулиць, а також створення прецеденту з початку перейменування вулиць у Севастополі не має достатніх підстав і не принесе реальної користі жителям міста».

Як на мене, головне у відповіді чиновника — не допустити прецеденту, пов'язаного з ВМС України, з Україною по суті, бо все тут має бути — Росія! Тим більше, що без всяких бюрократичних перепон та не зважаючи на брак коштів у міському бюджеті, перейменування вулиць і

площ у Севастополі в часи незалежності України вже були. Так з'явилася площа «300-ліття Російського флоту», площа Революції стала називатися площею імені адмірала Лазарева, площа Пушкіна стала площею Суворова, подібні приклади можна ще продовжувати. Оці перейменування, треба думати, Артур Бабенко сприймає як корисні севастопольським українцям і Україні в цілому.

Рада ветеранів ВМС України доручила вирішувати питання перейменування вулиць на честь героя-фронтовика, учасника оборони і визволення Севастополя Володимира Пилипенка депутату міської ради, члену організації ветеранів ВМС, полковнику у відставці Івану Ермакову, колишньому представнику Президента України в Севастополі. Як йому вдається виконувати це доручення, він недавно розказав під час презентації своєї книги «Севастополь може...». Іван Федосович відверто визнав, що його спроби завершуються нічим. Відповідь на його котрий вже депутатський запит дали з Управління архітектури і містобудування Севастопольської міської державної адміністрації, мовляв, «така вулиця вже є на Північній стороні міста, в кооперативі «Радар», а сама процедура перейменування несе за собою значні фінансові затрати». Це «брід» чиновника, якому ніщо не давав права приймати подібні рішення, вважає Іван Федосович, і обіцяє добиватися вирішення питання до кінця.

Справді, у 2005 році, після смерті Володимира Пилипенка, мов би для наслідків над його героїчними подвигами і життям, його іменем назвали... стежину між дачами дачного кооперативу — ось справжнє, а не проголошене вшанування пам'яті ветерана війни у Севастополі, ветерана, який не був членом компартії чи сьогоднішньої партії влади. А тим часом центральні вулиці Севастополя прикрашають імена більшовицьких катів: Леніна, Гавена, Мокроусова, Ніни Островської, Пожарова та інших убивць севастопольців.

А може Володимира Пилипенко не поважали у Севастополі? Пригадує відзначення громадськістю його 80-річного ювілею, для чого був створений спеціальний громадський комітет. Величезний зал Українського культурно-інформаційного

центру не міг прийняти всіх бажаючих поздоровити ювіляра, прибули 16 народних депутатів України. Було багато подарунків і широкі слів. І, звичайно, міська влада вже не могла ігнорувати героя-ветерана. Прибули ветерани війни, які там же вибачились перед Героєм і відновили стару дружбу.

— Мене так не шанували в радянські часи, — сказав мені розчулений Володимир Степанович, коли я його з дружиною після ювілейного вечора підвозив до домівки.

Авторитет серед севастопольців у Володимира Пилипенка був беззаперечний, і це не дивлячись на постійні шельмування його імені зі сторони комуністів і проросійських організацій.

10 липня на засіданні президії Севастопольської міської ради голова міської ради Юрій Дойніков повідомив, що на наступній сесії міської ради отримають назви 141 вулиця міста у Балаклавському, Гагаринському і Нахімовському районах Севастополя. Він наголосив, що особливо враховувалися пропозиції ветеранів, щоби в назвах вулиць відобразити події Великої Вітчизняної війни та історичний аспект міст. В представленому переліку вулиць імені Володимира Пилипенка немає, як немає врахування пропозицій ветеранів ВМС України!

Що тут можна сказати? Лише те, що Юрій Дойніков «гідно» продовжує лінію свого колишнього шефа Валерія Саратова. А якщо ще у нинішнього голови міської державної адміністрації Володимира Яцуби немає розходжень у політичній позиції з яскравим україноненависником Дмитрієм Беліковим, який як заступник голови СМДА зараз забезпечує гуманітарну політику в місті (!), то можна зробити висновок, що практичні дії севастопольської організації Партії регіонів не сприяють, а навпаки, бойкотують зусилля Президента України, направлені на європейську інтеграцію, де нам без примирення у суспільстві робити нічого.

Тож виникає закономірне питання: чи появиться у Севастополі вулиця імені Героя Радянського Союзу віце-адмірала Володимира Пилипенка, і чи довго ще буде Севастопольська міська рада боротися з політикою Президента України? І чи знає про це Президент України?

Мирослав МАМЧАК,
капітан 1 рангу у відставці
м. Севастополь

ДВАДЦЯТЬ ДНІВ У КРАЇНІ РАНКОВОЇ РОСИ

(Закінчення.)

Поч. на 1-й стор.)

В групі контрабасів зі мною грав талановитий музикант з досвідом роботи концертмейстером у Каїрській опері Єгипту, заслужений працівник культури Автономної Республіки Крим Василь Шинкаренко.

— Які перші враження після приземлення в південнокорейській столиці?

— Сеул нас зустрів дощем, однак нам не довелося розкривати зонти. Аеропорт, який за величиною є другим у світі, сконструйований таким чином, що пасажирів прямо з літака без трапу потрапляють у спеціальний тунель, по якому проходять усе ретину приміщення. Звідти через кожних п'ять хвилин курсує автоматизований електропоїзд без машиніста, що відвозить усіх до виходу. Там на нас чекав автобус, який обслуговував оркестр протягом усього періоду гастролей. Їх здійсненню та рекламі у вигляді яскраво оформлених афіш, буклетів, оголошень у місцевих газетах посприяв відомий у Республіці Корея диригент, композитор та організатор музичних фестивалів Кім Йонг Кейн.

— З яких музичних творів складалася програма ваших виступів?

— Ми знали, що корейці дуже люблять класичну музику, і включили в репертуар оркестру майже шістьдесят творів. Назву лише декілька з них: симфонія №6 «Пасторальна» та увертюра «Егмонт» Л. Бетховена, фортепіанний концерт Е. Гріга, концерти для флейти, валторни, гобоя В. Моцарта, концерт для віолончелі Е. Ельгара та інші.

Виступали у найпрестижніших залах, облаштованих на високому технічному рівні з прекрасною музичною акустикою та музичними інструментами, міст Бусан, Еденбеллі, Кванджу, Вандо та інших. Три концерти відбулися в Сеулі. На одному з них побували посол України в Республіці Корея Василь Мармазов і консул Дмитро Комков.

Сольні партії на фортепіано, зокрема в концерті №1 П. Чайковського, виконував піаніст з Донецька Олексій Коваленко. У супроводі оркестру співала молода вокалістка з Севастополя Світлана Мамонтова, у виконанні якої прозвучали «Застольная» з опери Дж. Верді «Травіата», «Севастопольський вальс» Кос-

тянтина Лістова, «Миллион алых роз» Раймонда Паулса та інші мелодії. Оркестр зіграв і багато творів класичної корейської музики, вокальні партії з яких під наш акомпанемент виконував відомий у країні співак Янк Са Ік.

— Про корейську музику ми в Україні не знаємо зовсім. Яка вона?

— Я сам відкрив її для себе лише зараз. Це музика надзвичайної краси, душевна, світла і чиста, як роса. Слухові відчуття музичних тонів на Сході значно тонші, ніж у європейців. Тому й інструменти, їх кількість і звучання в оркестровому та ансамблевому складі дуже відрізняються від наших. Однак останнім часом

звані та загальні, де можна замовити необхідний інструмент будь-якої доступної покупцеві вартості — струнний, духовий, клавішний.

— Богдане Миколайовичу, ви розповіли про Південну Корею музичну, а яка вона з туристичного боку?

— Мене ця країна вразила насамперед природною красою. Гори вкриті пишною зеленню, стрімкі ріки — з чистою, прозорою водою. І якщо Японія для нас — країна, де сходить сонце, то Корею називають країною ранкової роси.

По-друге, потрібно відзначити працьовитість її людей. Ми об'їхали з концертами всю країну з півночі на південь, із сходу на захід, і всюди бачили старанно оброблені ландшафти землі. Жодна її частина не пустує, навіть невеличкі клатки на галявинах лісових масивів засіяні або засаджені переважно рисом чи гірким перцем.

Країна багата на водні ресурси, тому повітря там вологе. Дощі ідуть так часто, що наші промоклі речі не встигали просохнути за день. А ще я побачив, що по всьому узбережжю доступ до моря вільний, немає таких загорож, як у Криму.

У Південній Кореї добре розвинена інфраструктура доріг, є багато тунелів і мостів. Корейці — великі патріоти своєї країни, оберігають довкілля і шанують свою історію. Ми побували на екскурсіях у де-

кількох буддійських храмах, краєзнавчому музеї одного з гірських міст і на місці скупчення близько двадцяти курганів, подібних до скіфських. В середині вони вимощені камінням, а стеля — з великих плит, засипаних зверху землею.

— Ми знаємо корейську кухню, як дуже гостру. А що було у вашому щоденному меню?

— Ми харчувалися на лижній базі поблизу міста Бусан, де проживали. Бували після концертів у ресторанах. У меню там багато рибних страв, морепродуктів, салатів із зеленню та рису. Хліб також рисовий, несолений, а пшеничного немає зовсім. Тістечка і торти пісні, несолені. Все це запивається простою водою.

Нам як європейцям столи сервірували з ложками і виделками,

однак самі корейці їдять страви паличками. Багато учасників нашої музичної групи також почали користуватися ними, щоб краще відчувати східну екзотику. І до кінця гастролей це у них непогано виходило.

Спали ми, як і всі корейці, на спеціальних матрацах на підлозі. Купуючи в магазинах шкатулки із зображеннями Кореї та інші сувеніри на згадку, розібралися в валютному курсі: одна тисяча корейських вон — вісім гривень або один долар США. Ці пам'ятні речі, афіші з фотознімками оркестру, спільні з корейськими диригентами та артистами виступи назавжди залишаться для нас спогадом про двадцять чудових днів, наповнених музикою з ліричним мелодизмом країни ранкової роси.

Валентина НАСТІНА

і там усе більший інтерес викликає європейська музика.

— Пріоритет яким інструментам надає молодь?

— Популярністю користуються скрипка, віолончель і фортепіано, грі на яких навчаються з раннього дитинства. Наприклад, у концерті нашого оркестру в одній із корейських спеціальних музичних шкіл нарівні з дорослими складну класичну програму виконували й діти віком від шести до п'ятнадцяти років.

Кожного року музичні заклади випускають до однієї тисячі молодих спеціалістів, що свідчить про високий рівень музичної культури в цій державі. В Сеулі, приміром, є цілий квартал з магазинами музичних інструментів, якісних і добротних. Вони поділені на спеціалі-

УКРАЇНСЬКІ БАРДИ, ВАС ЧЕКАЄ ДОНУЗЛАВ!

Щороку в Криму проводиться чимало пісенних конкурсів і фестивалів, зокрема, й авторської пісні. Зрозуміло, що вони практично стовідсотково — російськомовні. А чи є у нас українська авторська пісня, яка вона, про що, де звучить, хто її творить? А може українським бардам варто також поведсти у Криму фестиваль, щоб інших послухати й себе показати і гуртом пошукати відповіді на поставлені вище запитання?

Ось таку ідею запропонував «Світлиці», пам'ятаючи про нашу колишню масову газетні пісенні акції, наш давній читач і шанувальник Михайло Степанович Микитюк із с. Мирне під Євпаторією. І не лише ідею, але й місце, де такий фестиваль можна поведсти вже у вересні цього року: це озеро Донузлав, де розташована дача Михайла Степановича, яка й може стати майбутньою фестивальною пісенною площадкою. Заінтригували? Тоді всі деталі за тел.: (067) 650-14-22, (050) 957-84-40. Ідея — е! Унікальна фестивальна площадка — чекає! Шукаємо учасників!

ОФОРМИТИ ПЕРЕДПЛАТУ на всеукраїнську загальнополітичну і літературно-художню газету «Кримська світлиця» та інші культурологічні видання ДП «Національне газетно-журнальне видавництво» (газету «Культура і життя», журнали «Українська культура», «Український театр», «Театральний концертний Київ», «Музика», «Пам'ятки України: історія та культура») можна в будь-якому поштовому відділенні зв'язку України. У країнах далекого зарубіжжя оформити передплату на ці видання можна через сайт www.presa.ua на сторінці «Передплата On-Line». Передплатити та придбати окремі примірники видань в електронній версії можна за адресою — <http://presspoint.ua/>. Така послуга доступна в будь-якій країні світу. Довідки за тел.: (044) 498-23-64; e-mail: nvu.kultura.porhun@gmail.com